

[Jørgen Jørgensen.]

steder, men det var en glæde at se det initiativ, den interesse og omsorg for skolens udvikling, disse forældrerådsmedlemmer udviste. Det kan måske også anføres som et eksempel på den interesse, som spørgsmålet om selvstyre for den enkelte skole med indflydelse for forældrekredsen ved den enkelte skole har i de brede lag af befolkningen, at De danske Husmandsforeninger i 1945 vedtog en udtalelse, hvori de opfordrede til, at man udbyggede det lokale tilsyn ved den enkelte skole. Det var nye befolkningskredse, som blev kaldt frem til at interessere sig for skolens arbejde, fordi man appellerede til deres interesse for den skole, hvori deres børn går.

Jo, linien fra 1920 og 1933 var rigtig. Nu har vi erfaringerne og kan bøde på de fejl, der knytter sig til forældrerådsordningen, og det vil ske, såfremt rigsdagen, hvad jeg håber, vil gennemføre, at skolenævsordningen bliver obligatorisk ikke alene i København, men ved alle skoler i landet.

Hver gang siden 1814, når skolelove er vedtaget af rigsdagen, har en bestemt linie været fulgt: større indflydelse for befolkningen i det lokale styre ved den enkelte skole. Forslaget her bryder for første gang denne linie. Gennemføres det, betyder det, at vi nu går den modsatte vej. Man kan bygge skoler, og jeg håber, det snart vil ske i stort omfang; man kan tilrettelægge et bedre grundlag for uddannelsen af vore lærere og lærerinder, hvad der også synes at være en mulighed for indenfor den nærmeste tid, men fundamentet for det hele mangler, hvis man ikke samtidig er i stand til at drage forældrene i de enkelte skolekredse med ind i ansvaret for skolens arbejde.

Jeg vil derfor opfordre det høje ting til at følge dette lovforslag med opmærksomhed og interesse. Jeg tror, det da vil vise sig, at der fremdeles her i tinget vil være et stort flertal for at videreføre en skolelovgivning på det område, jeg her har nævnt, hvorved man følger de samme retningslinier, som altid har været udtryk for frisisindet her i landet, når skolelovgivningen stod på dagsordenen.

Inger Merete Nordentoft: Skoletilsynsloven af 1933 tilsigtede at give forældre og lærere medindflydelse på skolen. Det nuværende forslag skulle gerne videreføre det, skoleloven af 1933 tilsigtede, men ikke opnåede. Vi er i dag i en kritisk periode for vor skole. Overordentlig mange, mange steder er der en kolossal skolenød, der i for-

bindelse med lærernøden gør, at skolen ikke kan have nogen opbyggende indflydelse på børn og unge og vanskeligt kan yde hjemmene den støtte, skolen bør yde i opdragelsesarbejdet. Hvis skoletilsynsloven ikke formår at drage forældrene med ind i arbejdet på at føre skolen frelst igennem denne kritiske periode, vil tilstanden efter min mening blive endnu mere kritisk.

Der er i det foreliggende lovforslag adskillige plusser, men der er også minusser. Til plusserne vil jeg regne, at lærerne får større indflydelse på skolens styre, de får lejlighed til at have repræsentanter i skolekommission og skolenævn, lærerrådenes beføjelser bliver fastslået, og endelig er den afskedigelsesparagraf, der findes specielt for lærere, omformet, så den anklagende myndighed ikke får sæde i det udvalg, der skal træffe beslutningen om lærerens skæbne. Det er altsammen rimelige forbedringer for lærerne.

Det kirkelige tilsyn med skolen er ophævet. I stedet for har sognepræsterne fået en ret til at overvære undervisningen. Denne ret er blevet udvidet til også at omfatte København, men det kan ikke afsvække, at den tilsynsret, kirken havde ude i landet, nu er blevet endeligt ophævet. Jeg finder ligeledes, at det er en fordel, at amtsprovsten ikke mere er født medlem af skoledirektionen, i særdeleshed da han tidligere ikke blot var født medlem, men også skoledirektionens eneste lønnede medlem og derfor fik tillagt særlig store opgaver, hvorfor han fik en særlig stor indflydelse på vort lands skolevæsen.

Amtsskolekonsulenterne, som har været en meget stor gevinst for skolen og dens udvikling, har fået udvidet deres beføjelser. Ganske vist har man ikke direkte givet dem pligt til at besøge alle amtets skoler; man har foretrukket at lade skoledirektionen fastsætte amtsskolekonsulentens beføjelser i så henseende, men det er mit håb, at ministeriet vil udsende et cirkulære, hvori man betyder, at hensigten er, at amtsskolekonsulenten skal komme i alle amtets skoler og dér virke vejledende og inspirerende for lærerne.

Ligeledes må det betragtes som et plus, at der nu er givet mulighed for at få særskolekonsulenter i amterne. Hele spørgsmålet om de handikappede børn, de vanskeligt stillede børn og de vanskelige børn er endnu stort set uløst, når vi kommer udenfor de allerstørste byer; men den kolossale viden, som udviklingen af børnepsykologien i de sidste 10 år har givet os på dette område, gør det vanskeligt for lovgivningsmagten at se bort